

Mijn column nummer 29

Eindelijk... het Bouwstoffenbesluit

Bij veel industriële processen komen bijproducten vrij. Per jaar gaat het in Nederland om ongeveer 20 miljoen ton. Deze bijproducten kunnen goed worden gebruikt als bouwstof, waarvan in ons land per jaar ongeveer 110 miljoen ton nodig is. De bijproducten worden zo nuttig gebruikt en komen niet op een stortplaats terecht. Ook hoeven er minder natuurlijke bouwstoffen als rotsblokken, zand en klei aan de bodem te worden onttrokken. Er was eigenlijk maar één bezwaar: uit veel industriële bijproducten kunnen stoffen vrijkomen die bodem en water verontreinigen.

Jaren geleden werd daarom besloten een Bouwstoffenbesluit op te gaan stellen, met regels voor het hergebruik van steenachtig materiaal en verontreinigde grond als bouwstof. Daarbij golden twee doelstellingen: (1) hergebruik van afvalstoffen en (2) bescherming van bodem en oppervlaktewater. Aanvankelijk lukte het niet aan de twee doelstellingen te voldoen. Dat is niet verwonderlijk: zij zijn onderling strijdig. Hoe meer afvalstoffen worden hergebruikt, des te minder er van de bescherming van bodem en water terecht komt. Men heeft elkaar gevonden door af te spreken dat door uitloging uit de bouwstoffen een kleine hoeveelheid verontreiniging aan de bodem mag worden toegevoegd, namelijk 1 procent van de streefwaarde, gemiddeld over de bovenste meter, in een eeuw.

In het besluit worden vier categorieën bouwstoffen onderscheiden. Naarmate de bouwstof meer uitloopt en dus milieubedreigender is, moeten er zwaardere isolerende voorzieningen worden aangebracht. De eigenaar van het bouwwerk moet hieraan voldoen en de gemeenten moeten hierop toezien. Het is de bedoeling veel gebruikte bouwstoffen te gaan certificeren. In het certificaat staat dan precies wat wel en wat niet met de bouwstof kan.

Op 1 januari 1996 zal de eerste fase van het Bouwstoffenbesluit in werking treden. Medio 1998 zal het hele besluit van kracht zijn. Tot dan geldt het interim-beleid dat de provincies hebben geformuleerd.